

POSLEDNÍ ARISTOKRATKA

— EVŽEN BOČEK —

POSLEDNÍ ARISTOKRATKA

– EVŽEN BOČEK –

POSLEDNÍ ARISTOKRATKA

– EVŽEN BOČEK –

DRUHÉ MĚSTO / BRNO 2012

© Evžen Boček, 2012

© Druhé město – Martin Reiner, 2012

ISBN 978-80-7227-320-1

Situace a postavy v knize jsou vymyšlené.
Až na knížete Schwarzenberga, pochopitelně.

Jmenuji se Marie Kostková z Kostky. V rodové historii jsem v pořadí třetí.

Marii I. pochovali v roce 1450 do rodinné hrobky, aniž se přesvědčili, že je dostatečně mrtvá. Když o pár let později hrobku otevřeli, seděla na schodech. Od té doby jsme pohřbíváni v zatlučených rakvích.

Zatlučená je i rakev Marie II., která při jednom z pokusů o výrobu kamene mudrců vynalezla zřejmě dynamit. Do rakve zatloukli pouze část jejího šatníku a paruku, protože tělo zmizelo spolu s věží, kde měla laboratoř.

Obě jsou naše strašidla. Ani jedna se nedožila dvaceti.

Když nepočítám desítky levobočků, jež během svého misijního působení v rovníkové Africe zplodil Karel Václav, jsem jediný příslušník rodu, narozený mimo evropský kontinent. Narodila jsem se v New Yorku. Byla jsem Američanka. Pro ostatní Američany jsem byla Mary Kostka.

Můj otec byl taky Američan. Chtěl být nenápadným učitelem literatury, kterým taky byl. Kolegové a studenti mu říkali Franku. Nikdo z nich neměl ani ponětí, že je český aristokrat. Nikdo z nich neměl určité ponětí ani o tom, že existují nějaké Čechy.

Dnes jsme pochopitelně oba Češi. Můj otec je František Antonín Kostka z Kostky, ochránce Božího hrobu, člen řádu maltézkých rytířů a patron kostela Nanebevzetí Panny Marie v Kostce.

Přestože používání šlechtických titulů bylo v Čechách zakázáno už v roce 1918, všichni mu říkají pane hrabě. Franku mu říká jedině moje matka. Matka je pořád Američanka. Jmenuje se Vivien.

Kostka je naše rodové sídlo. Původně to byl hrad, který ve třináctém století postavil rytíř Mikuláš Kostka a nazval ho Kostka. Od té doby jsme Kostkové z Kostky.

Dva měsíce po dokončení dobyli Kostku rytíři z řádu německých rytířů. Potom už dobyl Kostku v podstatě každý, kdo šel zrovna kolem.

V osmnáctém století moji předkové Kostku přestavěli na barokní zámek. Z hradu se zachovaly jenom katakomby a hrobka.

O Kostku jsme pětkrát přišli a pětkrát jsme ji dostali zpátky. Poprvé nám ji zabavil řád německých rytířů. Podruhé husité. Potřetí Ferdinand II. Habsburský, který ji daroval řádu německých rytířů. Počtvrté nám Kostku zabavil Adolf Hitler, který ji daroval Heinrichu Himmlerovi, který ji daroval SS.

Popáté nám Kostku pochopitelně zabavili komunisté v roce 1948.

V roce 1996 jsme Kostku dostali popáté zpátky.

SEDM DNŮ DO ODLETU

Dnes jsem uslyšela zřejmě další české sprosté slovo. Je to *kurva*, otec ho vyslovil se spojkou *a*, takže to vypadalo takto: *A kurva*. Ve slovníku jsem si našla, že *kurva* je vulgární označení prostitutky. Výraz *a kurva* tam není, ale podle mého názoru se tak v češtině označuje překvapení, úlek nebo zděšení. Otec totiž právě telefonicky vyjednával letec-

kou přepravu našich zpopelněných příbuzných do Čech a po chvíli řekl: „*A kurva.*“ Potom položil sluchátko a řekl, že se z toho posere. Na to, že je aristokrat, mluví poslední dobou velmi sprostě. Když jsem ho na to upozornila, ospil se na mě, ať ho s tím napomínáním neseru. Je nervózní a podrážděný.

Na pohřbení v rodinné hrobce u nás čeká celkem dvanact Kostků z Kostky, kteří zemřeli v exilu — urny s jejich popelem zabírají skoro polovinu knihovny. S výjimkou psychopatů a masových vrahů jsme nejspíš jediní Američané, kteří mají v bytě kolumbárium.

Pokud je nedopravíme do Čech, jejich duše nebudou mít klid, a otec si dokonce myslí, že by nás mohli chodit strašit nebo se nám nějak mstít. Na strašidla nevěřím, ale pokud si přáli být pohřbeni v Čechách a vydrželi takovou dobu čekat u nás v knihovně, tak je do staré vlasti musíme dostat stůj co stůj. Po dnešku se ovšem zdá, že by nás to mohlo zruinovat. Ze záhadných důvodů je přeprava nebožtíka, byť zpopelněného, dražší než letenka živého pasažéra.

Když se otec trochu uklidnil, zavolal znovu na letiště a pokusil se usmlouvat alespoň množstevní slevu. Slečna z letecké společnosti zřejmě usoudila, že má co do činění s nějakým bláznem, a vyhrožovala, že zavolá policii. Otec se znovu rozčílil a křičel, že za ty peníze si může pronajmout raketoplán.

Slečna řekla, ať si zavolá na mys Canaveral, a položila sluchátko.

Matka navrhla poslat popel v krabici od desetakilového prášku na praní. Přišlo mi to jako docela dobrý nápad, ale otec to zamítl. Nemůžeme prý všechny Kostky sesypat dohromady. Jednak se někteří vyloženě nesnášeli, jednak by

se kufr s pracím práškem mohl ztratit. Barona Solnického prý poslali v plechovce od proteinů pro kulturisty, kufr s plechovkou se ztratil a dodnes se neví, kde je mu konec. Představa, jak s našimi předky někdo pere v pračce mon-térky, je děsivá. To by nás chodili strašit určitě.

Nakonec otec s matkou vymysleli, že je dají každého zvlášť do pytlíků od slaných oříšků, které si vezmeme s sebou na palubu v příručních zavazadlech. Vůbec se mi to nezamlouvá.

ŠEST DNŮ DO ODLETU

Balíme věci a jíme u toho slané oříšky. Snědla jsem určitě aspoň půl kila.

Nasypala jsem i Carevně. Sežrala plnou misku a pak se pozvracela na koberec. Naštěstí už je prodaný.

Carevna je naše kočka, kterou nám před třemi lety vnu-tila naše sousedka Nina Alexandrovna, když jí našli nádor na mozku (Nině Alexandrovně, ne Carevně). Operaci pře-žila, ale Carevna nám zůstala, protože Nina Alexandrovna se odstěhovala do Texasu ke své dceři, která je alergická na kočičí chlupy. Carevna je stará a nemusela by přežít cestu letadlem, takže přemlouváme babičku, aby si ji vzala k sobě. Ještě se nerozhodla.

Otec nařídil matce, aby mluvila už jenom česky. Když se jí ptal, kde je ten velký hnědý kufr, odpovíděla: „Neumím.“ Na to, že ji otec učí skoro tři roky, je její čeština žalostná. Dlužno dodat, že otec je jako učitel jazyka nemožný. Je strašně vznětlivý, neustále matku peskuje, takže jejich ho-diny většinou končí hádkou a někdy i matčíným pláčem. Očekávám, že matka bude mít problémy.

Je mi těžko.

Myslím, že slaných oříšků se do smrti nedotknu.

PĚT DNŮ DO ODLETU

Odpoledne se s námi přišla rozloučit babička a teta Jess. Pochopitelně se zase opily do plačtivé nálady. Pořád dokola nás ujišťovaly svojí láskou a slibovaly, že nás přijedou brzy navštívit. Otec celou dobu sledoval televizi s vypnutým zvukem, pil pivo a jedl oříšky. Byl skleslý.

Matka se bohužel zmínila o problému s přepravou popela a teta Jess přišla na to, že zná někoho, kdo zná vizážistu od Cher, která má zítra koncert v Madison Square Garden a pak letí na turné do Evropy. Okamžitě tomu člověku zavolala a domluvila si s ním na zítřek schůzku, na které ho míní přesvědčit, aby nám ten vizážista vzal urny do soukromého tryskáče. Otec dělal, že neslyší. Když ale odešel do kuchyně pro další pivo, slyšela jsem, jak říká: „Já se z toho poseru, Cher nám bude dělat funebráka.“

Babička svolila, že si vezme Carevnu do opatrování, ale museli jsme jí dát tři sta dolarů na žrádlo (pro Carevnu).

Když nastupovala do taxíku, klec s Carevnou jí spadla na zem a dvakrát se překulila.

ČTYŘI DNY DO ODLETU

V sedm hodin ráno přišla babička a přinesla Carevnu. Byla rozčilená. Carevna jí během noci rozsápala křeslo, záclony, kožený kabát a paruku. Taky dost zvracela (Carevna, ne babička). Po babiččině odchodu jsme si všimli, že Carevna

trhaně dýchá a kulhá na pravou přední nohu. Matka s ní odešla k veterináři. Otec to pokládá za znamení, že máme vzít Carevnu s sebou do Čech. Poslední dobou pokládá otec za znamení skoro všechno.

Carevnu mám ale docela ráda, a pokud přežije cestu letadlem, na Kostce jí bude určitě lépe než u babičky.

Otec zavolal na letiště. Tam mu řekli, že naše letadlo bude převážet do pražské zoo skupinu dikobrazů a přítomnost kočky v zavazadlovém prostoru by je znervózňovala. Nabídli mu, že ji dají na linku do Frankfurtu nad Mohanem nebo do dalšího letadla, které letí do Prahy následující den. Frankfurt je ale od Prahy strašně daleko (až v Německu) a další noc u babičky by Carevna nejspíš nepřežila.

Otec vymyslel, že Carevně dáme prášky na spaní a pronesem ji v tašce spolu s kožešinovou čepicí z mývala, kterou dostal jako dárek na rozloučenou od jednoho kolegy, který si myslí, že v Čechách je tundra.

Vyhrabali jsme čepici z hromady svršků určených pro Armádu spásy.

Matka se vrátila bez Carevny. Veterinář prohlásil, že musela „inkasovat parádní nákop“ (Carevna, ne matka), a chtěl nás udat za týrání zvířat. Carevnu si nechal na pozorování do zítřka.

Matka spoléhá na to, že by nám Cher mohla vzít i Carevnu.

Matka nás na zítřek objednala všechny k zubaři. Jedna její kamarádka totiž někde četla, že zubaři ve východní Evropě nepoužívají anestezii. Otec sice prohlásil, že je to nesmysl, ale v noci jsem ho slyšela, jak telefonuje na české velvyslanectví do Washingtonu, aby zjistil, jak to je.

Těch tři sta dolarů na žrádlo nám babička nevrátila.

TŘI DNY DO ODLETU

Dopoledne jsme byli u zubaře. Přestože chrupy máme v pořádku, matka vymámila v ordinaci deset ampulí novokainu.

Teta Jess nám zavolala, že ten vizážista už nedělá pro Cher, ale pro Rolling Stones a ti jsou teď na turné v Jižní Americe.

Carevna je doma. Kulhá, ale nezvrací a dýchá skoro pravidelně. Do mývalí čepice se vejde. Jsme na ni milí, protože máme výčitky svědomí, že jsme ji chtěli nechat u babičky.

Vypláchli jsme dvanáct pytlíků od slaných oříšků a dali je sušit.

Zítřka do nich nasypeme příbuzné.

DVA DNY DO ODLETU

Hned ráno se rodiče odešli loučit se známými. Zůstala jsem doma s Carevnou. Za chvíli bude půlnoc a ještě se nevrátili. Doufám, že je nezabili.

Dopoledne volal doktor Benda z Prahy. Doktor Benda je pražský advokát, který pro nás vyřizuje převod rodového majetku. Je to jediný Čech, s nímž jsem kdy mluvila. Tvrdí, že moje čeština je dokonalá. Myslím, že není, ale potěšilo mě to.

Doktor Benda mi oznámil, že smlouva o vrácení Kostky je připravena a čeká jen na otcův podpis. Řekla jsem mu, kdy přiletíme do Prahy. Slíbil, že nás bude čekat na letišti a objedná hotel. Zeptal se, jestli se už těším. Odpověděla jsem ano, ale nemluvila jsem pravdu. Vlastně se docela

bojím. Co se ode mě očekává? Jak se mám chovat? Co znamená být aristokratka? Nevím.

Otec taky neví, takže se taky docela bojí. Jediný, kdo se nebojí, je matka. Žádné pochyby si nepřipouští. Měla by. V češtině tápe a svoje znalosti o aristokracii čerpá pouze z životopisů princezny Diany. Je optimistka (matka — princezna Diana nejspíš ne).

Na závěr našeho rozhovoru jsem se Bandy zeptala, jestli čeští zubaři používají anestezii. Ta otázka ho zaskočila, protože už nebyl sedm let u zubaře.

Za půl hodiny volal znovu, aby mi řekl, že teď se anestezie používá docela běžně, ale za komunistů byla na přiděl a ještě jen pro členy komunistické strany.

Těžko si představit, co musel zažít nestraník při trhání osmiček.

Doktor Benda mně pak ještě řekl, že české zdravotnictví je na vysoké úrovni a že se nemusíme ničeho obávat. Kéž je to pravda! Už kvůli matce, která přímo v Pentagonu zjišťovala, jestli nás v případě nutnosti ošetří na některé americké vojenské základně v Evropě.

Odpoledne jsem si četla životopis lady Diany. Vydržela jsem to skoro hodinu. Pak jsem sypala příbuzné z uren do pytlíků od oříšků. Prastrýc Leopold se vešel jen taktak. Neumím si to vysvětlit, protože na fotkách vypadá jak trpaslík.

Dvě hodiny v noci

Rodiče se vrátili asi před půlhodinou. Matka se zavřela na záchod a vydává zvuky, při nichž mi v žilách stýdne krev. Otec sedí v kuchyni a pořád dokola vykřikuje: „Jsem povolán k práci na dědičné hroudě... Já se z toho asi fakt poseru.“ Kdykoliv to vykřikne, Carevna naježí srst a zasyčí. Už to vykřikl jedenadvacetkrát. Moje rozhodnutí nepít nikdy alkohol je zřejmě nezvratné.

DEN DO ODLETU

Dopoledne přišel realitní agent se zájemcem o byt. Prohlédli si ho, ale mnohem víc je zaujali rodiče. Seděli v kuchyni s nepřítomnými pohledy a pili pivo. Vůbec nepromluvíli. Vypadali jak dva přízraky. Zájemce od nich nemohl odtrhnout oči.

Při odchodu mně realitní agent dal dvacet dolarů. Otec s matkou si odešli lehnout a spali až do večera. Já jsem si četla životopis princezny Diany.

Jsem nervózní.

DEN D

Carevna dostala prášek na spaní a usnula právě ve chvíli, kdy konala velkou potřebu. Snad ji stihla dokončit. Leží v otcově tašce zamaskovaná mývalí čepicí a já každou chvíli zkouším, jestli jí tluč srdce. Tluče, ale zdá se mi, že dost slabě. Opravdu se to nemohlo řešit jinak?

Otec stojí u okna a vyhlíží taxík. Matka listuje v životopise princezny Diany a dělá si výpisky. Těžko říct, co se jí přitom honí hlavou. Před chvílí se mě ptala, jestli má Česká republika vojenské námořnictvo.

Otec hlásí příjezd taxíku. Je bledý a chvěje se (otec — ne taxík).

Sedm hodin večer

Carevna svoji potřebu nedokončila v bytě, ale v taxíku cestou na letiště.

Nejdřív se z tašky na otcově klíně ozval krajně znepokojivý zvuk — asi jako když se trhá prostěradlo. Otec zrudl a provinile se usmál. Matka mě chytla za ruku.

Taxikář pustil rádio. Vzápětí auto naplnil omračující zápach.

Taxikář zneklidněl a na čele mu vyrazil pot. Matka podala otci svůj parfém a ten jej za hudebního doprovodu *Mostu přes rozbourané vody* od Simona a Garfunkela, sledován teď už zcela vyděšeným taxikářem, nalil do tašky. Zbytek cesty jsme navzdory mrazu absolvovali s hlavami vystrčenými z okének. Ohlíželo se po nás dost lidí.

Po příjezdu na letiště jsem taxikáři dala dvacet dolarů od realitního agenta. Měl ledovou ruku.

Otec prohlásil, že nenávidí tvory, kteří se neumí ovládat. Byl rozčilený a chtěl tašku s Carevnu hodit do odpadkového koše. Matka protestovala, ale vcelku chabě. Vlastně jenom řekla, že by nás mohl někdo vidět. Nakonec jsem to byla pochopitelně já, kdo se sebezapřením Carevnu a mývalí čepici vysprchoval a osušil na toaletách. Vytřeštěné oči skupiny muslimek v černých nikábech, jež mě pozorovaly, když jsem bezvládnou Carevnu držela pod sušákem, mně zřejmě z paměti hned tak nevyemizí. Mám podezření, že měly za to, že přihlíží nějakému čarodějnickému úkonu.

Otcův příkaz být nenápadní vzal vůbec velice rychle za své. Jednak jsme smrděli. Výsledkem matčiny snahy přerazit odér kočičí nehody plošným nástřikem několika druhů voňavek na naše oblečení byla vůně leptající sliznice.

Jednak jsme v důsledku jízdy s otevřenými okénky vyřadali, jako bychom přijeli ne autem, ale psím spřežením. Tváře ošlehané větrem, promodralé rty, slzící oči a pozoruhodné účesy.

Především jsme ale byli viditelně nervózní z kontrabandu v našich palubních zavazadlech. Ještě ve frontě na odbavení jsem se pokusila přemluvit otce, aby příbuzné a Ca-

revnu poslal legální cestou. Odmítl to s tím, že nepřijede do staré vlasti s holým zadkem. Pak dodal, ať se ničeho nebojím. Bála jsem se. Pohled na matku zuřivě si okusující nehty mě utvrzoval v přesvědčení, že to nedopadne dobře. Nedopadlo. Už když jsme se blížili k přepážce, všimla jsem si, že nás podezíravě pozoruje obrovitá Afroameričanka v uniformě. Jednou rukou jsem křečovitě svírala tašku se svým přídělem zpopelněných předků a v druhé jsem držela otevřený pytlík arašídů, ačkoliv se mi zvedal žaludek, jen jsem se na něj podívala. To byl matčin nápad. Měli jsme vypadat jako někdo, kdo bez slaných oříšků nedá ani ránu. Kontrolující úředník nasál otcův pach a sjel ho pohledem mimořádně opovrhlivým. Nicméně do tašky s Carevnou nesáhl a otcův kufřík se slanými oříšky ho zřejmě utvrdil v přesvědčení, že má před sebou neškodného podivína. To otec podpořil ještě tím, že si do úst nasypal plnou hrst oříšků a se spikleneckým mrknutím před něj nastrčil sáček. Úředník mávl rukou, aby šel. V té chvíli ale bohužel zasáhla ona Afroameričanka. Přiskočila k otci, vytrhla mu tašku, zašátrala v ní a vytáhla Carevnu za ocas. Sama zřejmě šokovaná svým úlovkem, zmohla se jen na větu: „Ach můj Bože, on veze chciplou kočku.“ Ještě než omdlela, stačil jí otec pokropit uniformu zpola rozkousanými oříšky, které mu zaskočily. O pět minut později už stál s rukama za hlavou a policista mu přednášel jeho práva. O deset minut později už policista přednášel práva zatčených i mně s matkou — to když se zjistilo, že naše zavazadla obsahují jakýsi podivný prášek.

Otcovo zmatené vysvětlování naší situaci ještě více zkomplikovalo. Byli jsme obviněni z dvanáctinásobné vraždy s podezřením na kanibalismus. Přestože se nám podařilo přesvědčit FBI, že jsme naše příbuzné nezabili ani

nesnědli, strávila jsem skoro dvě hodiny pohovorem s psychiatrem, který se pokoušel zjistit, co jsme za sektu.

Teď sedím v dětském koutku před policejní stanicí na letišti JFK ve společnosti pětiletého pyromana, který podpálil informační stánek Lufthansy, a jeho apatické matky s potetovaným obličejem. Pyroman v jednom kuse plive na zem a říká mi zrůdo.

O něco později

Skoro půl hodiny jsem vydržela být aristokraticky přezíravá, ale když do mě začal kopat, dala jsem mu facku. Dost křičel. Matka mu řekla, aby držel klapáčku, a vrazila mu druhou.

Plive pořád, ale zrůdo už mně neříká.

Otvírají se dveře a vychází otec s matkou. Vypadají zbledovaně.

Asi bych měla zavolat doktoru Bendovi, aby nás na pražském letišti nečekal.

LETÍME!

Po zaplacení pokuty za pokus o narušení letového provozu, nových letenek a přepravy Carevny a příbuzných nám zůstalo devadesát šest dolarů.

Pokud nás Benda nebude čekat na letišti a nepůjčí nám peníze, na Kostku asi pojedeme stopem.

Otec propadl trudnomyslnosti. Prohlásil, že je aktérem nejpotupnějšího návratu v rodové historii, a přestal mluvit. Vzal si prozac a usnul, ještě než jsme odstartovali. Má zaťaté pěsti a sténá. Matka spí taky dost neklidně. Občas sebou šhubne. Právě jsme opustili vzdušný prostor Spojených států. Jsem velmi rozrušená a třese se mi ruka.

Přes uličku sedí tři mladé Češky. Mluví velmi rychle a používají slova, jejichž významem si nejsem tak docela jistá — zmrđ, pizda či pyzda?, kokot a čuráčí hlava.

Ve Státech pracovaly jako au-pairs.

5. 12., PRAHA

Tak doktor Benda nás na letišti čekal. Je milý a nepřestal se usmívat ani potom, kdy ho otec požádal o peníze. Benda mu dal kreditní kartu s tím, že to „časem srovnáme“. Později se mi otec svěřil, že mu při těch slovech naskočila husí kůže. Benda pro nás pracuje už tři roky a na honorářích jsme mu vyplatili devatenáct tisíc osm set dvacet tři dolarů. Přestože to byly naše veškeré úspory, Benda o nich vytrvale mluví jako o záloze.

Při jízdě do hotelu jsme viděli skupinky jakýchsi maškar. Benda nám vysvětlil, že jsou to Mikuláši, andělé a čerti, kteří nosí hodným dětem dárky a nehodné berou (čerti) do pekla. Je to český národní zvyk. Matka byla jako u vytržení a při spatření každé skupinky volala *šerti*. Chtěla, aby nás Benda zavezl do obchodu s kostýmy. Už beztoho podrážděný otec se jí jízlivě zeptal, jestli první kroky v Čechách míní dělat na kopytech.

Hotel, v němž nám doktor Benda rezervoval pokoje, byl vzhledem k naší finanční situaci nepřiměřeně luxusní, což ještě prohloubilo otcovu sklíčenost. Při jízdě výtahem prohlásil, že s takovou prožerem Kostku ještě dřív, než ji uvidíme. Nicméně poslíčkovi, který nám přinesl zavazadla, dal deset dolarů. Ten, potěšený spropitným, nám na oplátku řekl, že hotel patří Libyjcům, na něž se vztahuje embargo USA. V hale prý sedí chlápek z americké ambasády, ve

skutečnosti agent CIA, a zapisuje si Američany, kteří se ubytují. Musím přiznat, že mě ta informace zneklidnila. Otec mu dal ještě pět dolarů a on řekl, že agent je teď na večeri, takže nás neviděl, ale brzo se vrátí. Když jsem matce, která z jeho řeči zachytila jenom název CIA, přeložila naši novou komplikaci, dostala hysterický záchvat. Křičela, že ve Státech dostaneme určitě křeslo, a chtěla vylézt z osmého patra oknem. Museli jsme ji s otcem zavřít v koupelně. Zachránil nás Benda. Chtěl udělat matce radost a přivezl kompletní kostýmy Mikuláše, anděla i čerta. Když mu otec řekl, proč matka tak vyvádí, leknutím začal koktat. Ke všemu se ještě probírala Carevna. Zmateně pobíhala po pokoji a hlavou narážela do všeho, co jí stálo v cestě. Při pokusu o její odchyt nás postupně všechny tři poškrábala a pokousala. Uklidnila se teprve ve chvíli, kdy na ni doktor Benda hodil mikulášský ornát. Potom jsme museli přesvědčit matku, aby nás pustila do koupelny umýt si krev z rukou a v otcově případě i z ucha. Matka, naštěstí oblečená, seděla odevzdaně na záchodové míse a nijak se nepodivovala nad tím, že jsme vcelku dost zakrvácení. Zřejmě už se viděla v popravčí místnosti, jak nás připoutávají za vlastizradu k elektrickému křeslu. Doktor Benda, vyloženě zoufalý ze šlamastyky do níž nás dostal, naštěstí vymyslel plán našeho úniku. Měli jsme se obléknout do kostýmů, jež přivezl matce jako dárek, a projít přes recepci. On nás vzápětí odhlásí a vezme naše zavazadla. Byla jsem anděl, otec, který v rukavicích vytáhl zpod bílého hábitu stále prskající Carevnu a zavřel ji do přepravní klece, se stal Mikulášem a apatickou matku jsme navlékli do kožichu s ocasem a na hlavu jí dali rohatou masku s půlmetrovým červeným jazykem. Pro případ, že by nás někdo zastavil, nám Benda udělil pokyny, jak se máme chovat. Při té příležitosti jsem si

znovu bolestně uvědomila nedostatečnost matčiny češtiny. Její role měla spočívat v chrastění řetězem, což kupodivu ve své strnulosti zvládla, a v občasném hudrování.

I po několikaminutovém nácviku ovšem stále místo *hudry, hudry* říkala *hadry, hadry*. Benda nás vystrčil na chodbu. Po několika krocích jsme bohužel narazili na japonský manželský pár, který nás začal tahat ke svému pokoji a příšernou angličtinou žadonil, ať se ukážeme jejich dětem. Chtě nechtě jsme jim museli vyhovět, protože dělali velký hluk a z pokojů začali vykukovat lidé v pyžamech. Matka, která skrz masku téměř neviděla a netušila, co se děje, chrastila řetězem a volala *hadry, hadry*. Ukázalo se, že děti jsou tři agresivní spratci, kteří se na nás vrhli, sotva jsme vstoupili, a začali nás doslova drancovat. Jejich otec je podle všeho ještě japonsky povzbuzoval a všechno natáčel na kameru. Mně utrhli křídlo, matce jazyk a ocas a otci zlomili mikulášskou berlu. Nejmenší Japonec vyrval Carevně hrst chlupů. Po deseti minutách se nám podařilo je setřást a utéct na chodbu. Jejich matka mi dala dolar. Moje matka se pod maskou rozplakala. V hale nebyla ani noha. Na parkovišti jsme počkali na Bendu, který nás odvezl k sobě do bytu. Teprve tam jsme se odmaskovali.

6. 12.

V devět dopoledne mě probudilo zvonění a kopání do dveří. Otec s doktorem Bendou už byli pryč. Matka spala po všech těch útrapách jako zabitá. Rozespálá jsem šla otevřít. Před dveřmi stála udýchaná mladá žena. Než jsem stačila něco říct, tak zaječela: „Tak ty si ta jeho nová flundra?“ Řekla jsem, že nová flundra nejspíš nejsem, ačkoliv jsem si

nebyla docela jistá, co to slovo znamená. To ji ovšem ještě víc rozzuřilo, odstrčila mě, vletěla do ložnice a jako smyslů zbavená začala vyhazovat ze skříní Bendovy košile a obleky. Vzápětí vytáhla z kabelky nůžky a jala se rozházenou garderobu stříhat. V té chvíli se našťestí probudila matka. Vyhrabala se z peřin a její obličej se zbytky rozmazaného make-upu, který si včera neumyla, a strašidelně zježené vlasy ve mně na okamžik vzbudily pochybnost, jestli na sobě nemá stále masku čerta. Hysterka přerušila masakrování šatníku, praštila s nůžkami o zem a s výkřikem „tak si to užijte, kurvy“ vyletěla z bytu, přičemž ještě stihla nakopnout nic nechápající Carevnu a na chodbě rozbít zrcadlo. Při úklidu matka vyjádřila naději, že se snad nejednalo o nějaký národní zvyk.

Opoledne jsme se byly projít po Praze. Viděly jsme orloj, Karlův most a Pražský hrad.

Byla jsem velmi roztěkaná. Bojím se zítřka — o dalších dnech nemluvě.

Matce se vrátil optimismus. V katedrále svatého Víta se dala do řeči s manželským párem z Bostonu. Pochopitelně jim řekla, že je hraběnka, a pozvala je na Kostku. Bohužel jim nedokázala vysvětlit, kde Kostka leží.

Vzhledem k jejímu velkorysému rozmachování se nad automapou Evropy to mohlo být kdekoliv mezi Prahou a Bukureští. Z útrpných pohledů a rozpačitých úsměvů Bostoňanů bylo patrné, že matku považují za blázna. Při loučení projevíli přání se s matkou vyfotografovat. Raději nedomýšlím, jak budou tuhle fotografii komentovat v Bostonu před známými.

Otec s doktorem Bendou se vrátili po půlnoci v doprovodu houslisty, harmonikáře a ženy připomínající Nancy